

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ
Topical Issues of Theoretical and Clinical Medicine

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
V Міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених
(м. Суми, 20-21 квітня 2017 року)

Суми
Сумський державний університет
2017

АСОЦІАЦІЯ K121Q ПОЛІМОРФІЗМУ ГЕНА *ENPP1* З ЦУКРОВИМ ДІАБЕТОМ 2-ГО ТИПУ У ХВОРИХ ІЗ НАЯВНИМ ЧИ ВІДСУТІМ ОЖИРІННЯМ

Марченко І.В., Ганін Д.В., Зарва А.О.

Науковий керівник: д.б.н., проф. Гарбузова В.Ю.

Сумський державний університет, кафедра фізіології та патофізіології з курсом медичної біології

Вступ. Серед генетичних чинників важливе значення у розвитку цукрового діабету (ЦД) 2-го типу та ожиріння мають поліморфні варіанти гена ектонуклеотид пірофосфатази/фосфодіестерази 1 (*ENPP1*), фермент, що взаємодіє з α -субодиницею рецептора інсуліну та інгібує наступну передачу сигналу інсуліну, за рахунок зменшення аутофосфорилування β -субодиниць. Протеїн кодується однойменним геном, що міститься у 6-й (6q22–23q) хромосомі, має 25 екзонів і 24 інтрони. Його мутації часто призводять до інсулінорезистентності.

Мета дослідження – вивчити асоціацію K121Q поліморфізму гена *ENPP1* з розвитком ожиріння у хворих із ЦД 2-го типу.

Матеріали і методи дослідження. Поліморфізм K121Q гена *ENPP1* визначали методом полімеразної ланцюгової реакції з наступним аналізом довжини рестрикційних фрагментів при виділенні їх шляхом електрофорезу в агарозному гелі.

Результати наших досліджень по визначенню поліморфізму K121Q гена *ENPP1* у 163 хворих із цукровим діабетом з наявним чи відсутнім супутнім ожирінням в анамнезі продемонстрували, що немає асоціації між досліджуваним одонуклеотидним поліморфізмом та виникненням ожиріння у хворих із ЦД 2-го типу ($\chi^2 = 2,328$; $P = 0,127$). Аналіз даних генотипування виявив, що у пацієнтів із ЦД 2-го типу, які страждали на ожиріння, співвідношення гомозигот за основним алелем (K/K) і носіїв мінорного алеля (K/Q+Q/Q) становило 36,8 і 49,1 %, тоді як у пацієнтів без ожиріння ці показники дорівнювали 69,8 і 30,2% відповідно.

Висновки. Не виявлено асоціації між досліджуваним K121Q поліморфізмом гена *ENPP1* та виникненням ожиріння у хворих із ЦД 2-го типу.

СПАДКОВІСТЬ, ЯК ГОЛОВНИЙ ФАКТОР У РОЗВИТКУ ТИРЕОЇДИТУ ХАШИМОТО

Мельниченко К.С.

Науковий керівник: д.б.н., доц. Михайлова Т.І.

Сумський державний університет, кафедра фізіології та патофізіології з курсом медичної біології

Актуальність. Зараз 4 % українців мають проблеми саме з щитовидною залозою, де важливу роль відіграє спадковість, а саме – тиреоїдит Хашимото. Це захворювання аутоімунного генезу, що має запальний характер. У клітинах ендокринних залоз відбуваються специфічні морфологічні зміни які мають різний ступінь вираженості в організмі. Іншими причинами захворювання можуть бути інфекційні захворювання, травми щитовидної залози, запальні процеси та погані умови навколишнього середовища, які пов'язані з ростом рівня радіації і викликають перші ознаки тиреоїдиту.

Мета дослідження. Вивчення спадковості у розвитку тиреоїдиту Хашимото та етіологічних чинників, які ушкоджують гістогематичний гематотиреоїдний бар'єр.

Матеріали та методи. У даній роботі був проведений аналіз наукової літератури щодо ролі спадковості та генів, які спричинюють розвиток тиреоїдиту Хашимото, використані пошукові бази Google Scholar, Pub Med.

Результати. Посилаючись на вже відомі дані ми провели дослідження, завданням якого було з'ясувати спадковість цього захворювання. У дослідженні взяли участь близько 30 жінок у віці від 30 до 50 років. Оцінка результатів була проведена з наукової точки зору. Наші дослідження показали, що у жінок були знайдені гени, які обумовлюють розвиток